

- Operatio facta ex timore gehennæ, seu attritio bona est, si est cum exclusione totali voluntatis peccandi. v, 431, n. 8; 432, n. 12.
- Quæ operatio non habet admixtum involuntarium, licet sit ex timore orta, et quare. v, 432, n. 12.
- In actione exteriori ex timore facta non datur duplex actus, sed unus. v, 433, n. 15.
- Timor alius gravis, seu cadens in virum constantem, alius levis, alius injuriosus, alius non. v, 439, n. 32.
- Timor gravis non est de malo culpæ, sed pœnæ, et quæ sint ista mala pœnæ. v, 439, n. 32.
- Contractus ex timore facti, vide contractus, juramentum et votum.
- Cum timore gravi an obligent præcepta, et quæ obligent, quæ non. v, 442, n. 39.
- Propter nullum timorem est communicandum cum excommunicato: et quomodo intelligatur hæc decisio textus in capite Sacris, de his quæ vi metusve causa. v, 443, n. 43.
- Timor dicitur a philosopho tristitia, quia ad illam disponit. vi, 226, n. 1.
- Timor est passio ad irascibilem pertinens. vi, 226, n. 1.
- Timoris species sunt sex, segnitie, scilicet quando est timor de labore; erubescencia, quando timor est de turpitudine committenda; verecundia, quando est de turpitudine commissa; admiratio, quando timor est de magnitudine mali, cujus causa ignoratur; stupor, quando est de insolito, et dissueto malo; agonia, quando est de improvise malo, et subito. vi, 226, n. 2.
- Timor in quantum fuga est malum imminens respicit pro objecto, ut difficilis evasionis: ut autem dicit reverentiam respicit bonum, quatenus respicit personam potentem infligere malum. vi, 227, n. 3.
- Timoris effectus sunt contractio, et constrictio cordis in appetitu, in intellectu per accidens habet timor facere sollicitum, et consiliativum, in corpore autem causat tremorem. vi, 228, n. 7.
- Timor multiplex est, scilicet mundanus, servilis, initialis, et filialis seu reverentialis. vi, 684, n. 49.
- Et explicantur singuli. vi, 684, n. 49.
- Timor servilis non est virtus, sed dispositio ad pœnitentiam et virtutes. vi, 684, n. 49.
- Timoris donum correspondet virtuti temperantiæ, et virtuti spei. vi, 665, n. 1; 685, n. 51; 698, n. 25; 711, n. 38.
- Timoris donum quomodo distinguatur a pietate. vi, 665, n. 1.
- Timoris donum non est mundanus, nec servilis, sed filialis et castus, in charitate fundatus. vi, 683, n. 47.
- Et non differt a timore initiali quoad substantiam, sed quoad statum. vi, 683, n. 47.
- Timoris donum quomodo a temperantia differat, et ab humilitate, licet valde similis sit humilitati. vi, 686, n. 56.
- Timoris donum extenditur ad omnem materiam, quæ indiget moderatione, et fræno, et præcipue detinet animum, et a malo facit declinare. vi, 684, n. 49.
- Timoris donum duas beatitudines habet pro effectu, scilicet paupertatem spiritus, et luctum. vi, 685, n. 53.
- Timoris istius actus proprius elicetusque ab illo est reverentia ad Deum, ut potentem infligere malum, et fuga illius mali: qui actus pro hac secunda parte non reperitur in Christo, nec beatis. vi, 687, n. 58.
- Timoris donum inferius est omnibus donis tam intellectualibus, quam appetitivis. vi, 710, n. 35.
- Timoris donum est de malo futuro arduo, quod non potest facile vitari. viii, 217, n. 43.
- Timoris donum fuit in Christo. viii, 218, n. 14.
- Malum, quod est in nostra potestate, non cadit sub timore. viii, 218, n. 15.
- Quantum ad habitum et actum timoris donum est in beatis. viii, 220, n. 1.
- Distinguitur a timore communiter dicto. viii, 222, n. 7.
- Principaliter timoris donum respicit causam potentem infligere malum. viii, 222, n. 7.
- Timoris donum respicit malum quod imminere potest, non de necessitate, nisi in statu imperfecto. viii, 222, n. 7.
- Timoris donum respicit primario subjectiōnem et reverentiam, Deum autem in obliquo. viii, 223, n. 10.
- Timoris donum distinguitur a virtutibus theologis, et a religione, et humilitate. viii, 223, n. 11.
- Timoris donum respicit Deum potentem infligere malum absolute, non pro hoc vel illo statu. viii, 229, n. 45.

TRADITIO.

- Traditiones non scriptæ non sufficiunt ad iudicandum de Scripturæ sacræ difficultatibus circa res fidei. vii, 164, n. 9.
- Traditionis sacræ tum ad fidem, tum ad mo-

res pertinentis auctoritas. vii, 278, n. 31, 32.

TRANSCENDENTALIS.

Transcendentale creatum, aliter imbibitur intime in omnibus, ad quos transcendit; et aliter transcendentale divinum. iv, 188, n. 5.

TRANSCENTIA.

Transcendentiam naturæ quæ. iii, 74, n. 3.

TRANSGRESSIO.

Transgressio, vide totum.

Transgressio præcepti divini non semper est mortale peccatum. vii, 855, n. 8.

TRANSLATIO.

Septuaginta interpretum translatione usa fuit Ecclesia temporibus Apostolorum. vii, 283, n. 36.

Ut modo extat prædicta translatio non est simpliciter regula fidei, licet magnæ sit auctoritatis. vii, 23, n. 7.

Plures translationes Scripturæ Ecclesia admittit si vulgatæ non contrariantur. vii, 283, n. 41.

TRIBUTUM.

Tributi impositio debet fieri a principe certa, et evidenti necessitate. vi, 164, n. 23.

Et tanta potest esse tributi impositio quanta fuerit necessitas propter quam imponitur: et solum debet durare dum datur necessitas, et exhaustis jam principis facultatibus. vi, 165, n. 28.

Tributi impositio non requiritur quod fiat ex extrema necessitate reipublicæ, sed ex gravi sufficiet. vi, 165, n. 31.

Tributi impositio, quæ et qualis debeat habere ut justa sit. vi, 167, n. 36.

TRINITAS.

Pater et Filius in SS. Trinitate distinguuntur ea realitate quæ est essentia, non in quantum absoluta, sed in quantum relativa, licet in se unica existens eminenter habeat relativum et absolutum. i, 682, n. 33.

Personæ SS. Trinitatis non sunt de conceptu essentiæ tamquam prædicatum constitutum naturæ, sed tamquam terminus, seu modus naturæ divinæ non superadditus, sed identificatus illi, et substantia ipsa. ii, 324, n. 30.

Quelibet Persona SS. Trinitatis seorsum se habet, ut modus inadæquatus divinæ naturæ, omnes autem tres Personæ illi adæquate conveniunt. ii, 234, n. 30.

Deus non habet a relationibus seu Personis SS. Trinitatis quod sit summum bonum, non tamen id habet sine illis, sed ex eodem principio quo est summum bonum, id est, quia est ens a se, et actus purus, est etiam trinus in Personis, et sic sine illis non est summum bonum, sicut nec Deus, nec actus purus. ii, 325, n. 34, vide intellectio et intelligo.

Trinitatis mysterium est oppugnatum nedum ab ethnicis, et Judæis, sed etiam a Sabellio, et ab Ario, qui tamen processerunt in suo errore proponendo. iv, 2, n. 4.

Istis tamen prior fuit Praxeas, contra quem scripsit Tertullianus. iv, 2, n. 4, vide Priscillianistæ.

Mahumetes contra S. Trinitatis mysterium blasphemavit. iv, 14, n. 17.

Mahumetani in hoc nec disputare volunt, nec audire catholicos ullo pacto, eorumque rationes. iv, 45, n. 48.

Quomodo cum eis sit procedendum, docet Ricoldus, et ante eum Damascenus. iv, 45, n. 18.

Paratæ tres Personas divinas SS. Trinitatis dicebant esse tres Deos. iv, 46, n. 21.

Quos secutus est Joannes Philoponus. iv, 46, n. 21.

Abbas autem Joachimus dixit tres Personas divinas in SS. Trinitate non esse unam essentiam numero, sed solum per collectionem, sicut fideles sunt una Ecclesia. iv, 46, n. 21.

Raimundus vero Lullus dixit tres Personas divinas SS. Trinitatis esse tres essentias. iv, 46, n. 21.

Valentinus gentilis dixit tres Personas divinas SS. Trinitatis esse tres spiritus æternos: Patrem esse essentialiorem, et solum esse verum, et summum Deum, alias Personas essentias. Dixit item Filium non esse factum

ex nihilo, sed ex Patris substantia, et ab aeterno. iv, 16, n. 21.
 Novantes pro Trinitate contra Servetum concertantes, Trinitatem tamen impugnant. iv, 16, n. 21.
 Quomodo possit mysterium Trinitatis persuaderi paganis. iv, 34, n. 29, vide oratio.
 Solutio argumentorum, quæ hæretici contra Trinitatis mysterium confinxerunt. iv, 60, n. 37; 61, n. 39.
 Ex naturalibus effectibus Trinitas est incognoscibilis. iv, 267, n. 2.
 Imo nec ex supernaturalibus, ut sunt effectus. iv, 267, n. 2.
 Male ergo Vasquez affirmat contra D. Thomam philosophos cognovisse hoc mysterium SS. Trinitatis. iv, 269, n. 8, vide revelatio.

TRISTITIA.

Tristitia in Deum non cadit. iii, 516, n. 8.
 Tristitia duplex est, scilicet formalis, et objectiva. Formalis, est actus voluntatis refugientis malum sibi conjunctum: objectiva, est objectum ipsum disconveniens, quod refugit voluntas. iv, 1010, n. 1.
 In dæmonibus non est tristitia, prout est passio, seu actus appetitus sensitivi, sed bene ut actus voluntatis se contristantis de cruciatu sibi illato. iv, 1010, n. 1, vide dolor.
 Tristitia compatitur cum visione beatifica in subjecto non pure comprehensore. v, 270, n. 63.

UBI.

Ubi est locus rei intrinsecus. iv, 610, n. 1; 625, n. 24.
 Ubi prædicamentale quid. iv, 527, n. 26, 28.
 Ubi spirituale. iv, 628, n. 30; 658, n. 4.

UBIQUE.

Angelus non est ubique. iv, 640, n. 2.
 Contra quod sentit Durandus. iv, 613, n. 5; 655, n. 33.

Tristitia causat delectationem per accidens quatenus facit recordationem rei amatae, non tamen semper. vi, 214, n. 10, vide actio, admiratio, benefacio, memoria, motus, similitudo et spes.
 Tristitia est passio appetitus sensitivi, et etiam invenitur in voluntate, compatiturque cum gaudio, si sint ambo circa diversa. vi, 216, n. 13.
 Tristitia voluntatis est major omni dolore sensibili. vi, 216, n. 13.
 Tristitiæ species sunt quatuor: accidia, anxietas, misericordia, invidia, non tamen sunt essentielles, sed accidentales, et materiales. vi, 216, n. 13.
 Tristitiæ causæ quæ et quot sint. vi, 217, n. 16.
 Qui effectus tristitiæ. vi, 216, n. 14.
 Tristitia ex parte corporis maxime nociva est, et afflictiva inter omnes passiones. vi, 216, n. 14.
 Tristitiæ remedia quæ sint. vi, 218, n. 19.
 Tristitia ex se quam indifferentiam habeat, et quomodo bonitate, vel malitia morali gaudeat. vi, 219, n. 20.
 Tristitia est effectus amoris pro re absentis, quæ vocatur alias languor animi. vi, 208, n. 10.
 Tristitia non est summum malum, et quare. vi, 214, n. 8.

TYRANNUS.

Tyranno minanti mortem nisi præbeas linguam, aut manum, etc. licite potest illum offerre. vii, 485, n. 15.

U.

Opinio tenentium Angelos esse ubique non est tuta in fide. iv, 697, n. 8.

UBIQUISTÆ.

Ubiquistæ asseruere Christum qua hominem fuisse omnipotentem. viii, 419, n. 2.

UNIO.

An unionem hypostaticam diabolus appetierit. iv, 946, n. 27.

Unio duplex est, alia per effectum, alia per affectum. v, 230, n. 16.
 Unio in ratione boni quo sensu sit assecutio, seu adeptio. v, 233, n. 21.
 Unio intentionalis, quæ reperitur in visione intellectus quomodo sit vera assecutio objecti. v, 235, n. 24.
 Unio per amorem non est assecutio. v, 235, n. 24.
 Unio essentialis divinæ per modum speciei perpetua est ex sua natura, sicut et visio, et lumen gloriæ. v, 294, n. 45, vide lumen gloriæ, perpetuitas et visio.
 Unio Dei per modum speciei intelligibilis nullam dicit imperfectionem, nec informationem. v, 184, n. 36.
 Unio hypostatica licet sit principium determinatum ad bene operandum, et non peccandum, indiget tamen habitibus supernaturalibus ad eliciendos actus, ut sint ejusdem specificationis, et ordinis cum ipsis actibus. v, 276, n. 78.
 Unio hypostatica in natura peccatrice omne peccatum, et maculam tolleret. v, 260, n. 39.
 Sive permanenter, sive transeunter fiat. v, 264, n. 50.
 Et etiam sola sine gratia. v, 271, n. 67.
 Unio hypostatica communis est viventi, et non viventi. v, 172, n. 7.
 Unio hypostatica non dicit informationem, nec ullam imperfectionem. v, 184, n. 36; 188, n. 43.
 Unio concurrens in amore triplex est, antecedens, constituens, et consequens, et hæc ultima est effectus amoris, estque unio affectiva. vi, 206, n. 3.
 Unio accidentalis cum subjecto est dependentia accidentis a subjecto in suo esse. vi, 320, n. 15.
 Unio accidentis cum subjecto duplex munus facit, in beneficium scilicet accidentis, accipere esse a subjecto, et in beneficium subjecti, quod perficiatur, et unum fiat cum accidenti. vi, 340, n. 35.
 In natura est unio eorum, quæ pertinent ad conceptum illius, in persona vero, eorum quæ sunt extra naturam. viii, 126, n. 14.
 Unio physica solum potest fieri tribus modis. viii, 127, n. 15.
 Unio non potest esse terminus formalis in incarnatione. viii, 133, n. 9.
 Unio non est medium inter humanitatem, et Verbum, sed est relatio quadam subsequuta ad utrumque extremum unitum. viii, 141, n. 16.
 Non datur modus unionis inter formam, et materiam. viii, 142, n. 20.
 Unioni hypostaticæ non convenit habere aliquas passiones. viii, 244, n. 16.

Unio hypostatica fuit comprehensa a Christo Domino secundum omnes effectus sibi quasi connaturaliter convenientes. viii, 353, n. 38.
 Magis repugnat unioni hypostaticæ peccatum, quam gratiæ habituali. viii, 489, n. 42.

UNITAS.

Unitas alia numerica; alia universalitatis, et abstractionis; alia unitas metaphysice considerata, quæ est transcendentalis, et passio entis. ii, 128, n. 2.
 Unitas quæ sequitur ad ens, est id quod est indivisum in se, et divisio a quocumque alio. ii, 128, n. 3.
 Unitas potest considerari vel respectu divisionis, vel respectu multitudinis quæ ex divisione resultat. ii, 128, n. 3.
 Unitas respectu divisionis privationem importat, respectu multitudinis habet rationem principii, ut derivatum ab ipsa unitate. ii, 128, n. 3.
 Multitudo ex unitatibus constat. ii, 128, n. 3.
 Formalis ratio constitutiva unitatis, non est privatio, sed entitas positiva, privatio autem se habet ut connotatio, seu modus ad constitutionem istam. ii, 130, n. 8.
 In formali intrinseca ratione unitatis magis intrat positivum, quam in ratione multitudinis. ii, 131, n. 9.
 Unitas exprimit in suo conceptu modum entis, non tamen modum qui sit aliquid distincte et extraneum ab ente, sed qui est ipsa entitas concepta sub quadam habitudine vel connotatione, sub qua modificat entitatem absolute conceptam. ii, 133, n. 12.
 Multitudo componitur ex unitatibus, non secundum quod habent de indivisione, sed secundum quod habent ex entitate. ii, 136, n. 20.
 Unitas formaliter distinguitur ab aliis passionibus per ipsum ens non absolute, sic enim in illo omnes passiones conveniunt, sed ut subest illi privationi divisionis, quæ ens non est, et additur supra rationem entis. ii, 135, n. 25.
 Divisa non intelliguntur habere rationem multitudinis, nisi per hoc, quod utriusque divisorum attribuimus unitatem. ii, 139, n. 27.
 Unitas in compositis non est formaliter ipsa unio, sed ex unionem resultans. ii, 140, n. 3.
 Unitas ex unionem resultans formaliter est